

מלכה אשר

זוהי קנזניה פוליטית! אני לא אתן צעק אברהם ניניו, במאי וחבר הנהלת תיאטרון הבימה. הוא יושב על כסא, בשעה אחת אחרי הצות, בשורה הראשונה של גן בית ציוני-אמריקה, כשכולו נירגש ונסער, נופף בגליונות הנייר שבידו ועיניו ירקו להבות.

הדבר שהצליח להסעיר את הבמאי בעל ההופעה הרגועה, שעה שישב בשורת ה' שופטים, בתחרות על בחירת מלכת הי פ' של ישראל לשנת 1963, היה סיכום תוצאות הצבעתם של תשעה השופטים בתחרות. אחרי לילה ארוך וגדושי-אירועים, אחרי ש' בחרו קודם לכן את מלכות הערים של תל-אביב, חיפה וירושלים, היה על השופ' טים לחלק את התארים הסופיים. מבין 15 המועמדות, שהגיעו לשלב הגמר, השאירו השופטים על הבמה שמונה יפהפיות, להן היו צריכים להעניק שישה תארים: מלכת היפיי, נערת ישראל, כלכת החן וסגנית לכל אחת משלוש אלה.

כל אחד מהשופטים נטל גיליון נייר, רשם עלו את בחירתו לכל תואר. כאשר נאספו גליונות הנייר בידיו של אברהם ניניו, והא ערך את סיכום הבחירות, התרחשה הפת' עת הערב: חמישה מבין תשעת השופטים, רוב מוחלט, קבעו שיש להעניק את התואר מלכת היפיי של ישראל, למועמדת מספר 12 — שרין איברהים, יפהפיה מוסלמית בת 19 וחצי מחיפה.

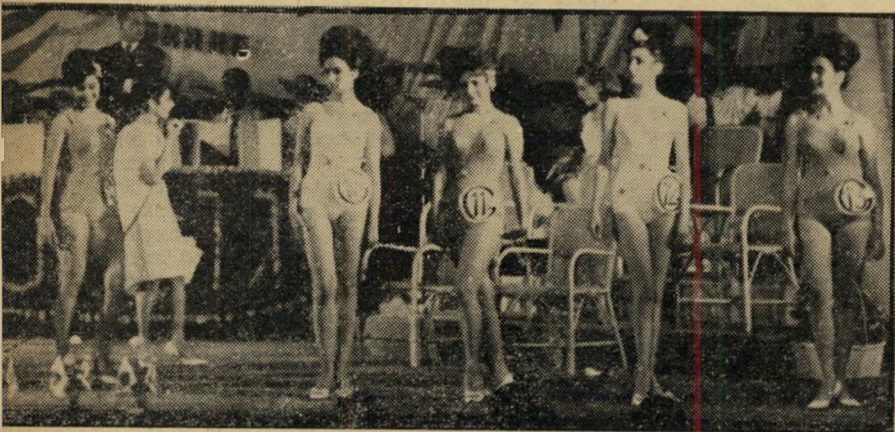
זו היתה ההחלטה שהתרחשה את דמו של ניניו, אשר יעד צעירה אחרת לתואר ה' מלכותי. לרגע אחד שררה שתיקה בין חבר השופטים. ניניו, שניראה נסער ונדהם, הו'

הקוראן על השרשרת

לא היתה זו החלטתם של מרבית ה' שפטים בלבד. מן הרגע בו עלה ה' מסך, על במת בית ציוני-אמריקה בתל-אביב, ו-15 היפהפיות הסירו בזו אחר זו את השמשיות הצבעוניות שכיסו את פניהן עם עלות המסך, היה ברור כי היפהפיה הערבית דקת הגו, בעלת ההופעה האצילית, כבשה את הקהל, ולא רק בשל האטרקציה המיוחדת שבהופעתה במסגרת זו. פניה היו יפים לא יותר, אך גם לא

שרין איברהים

רגע לפני סערת השופטים: המועמדות ה

פחות, מפניהן של שאר המועמדות. אבל כשהחלה לצעוד על המסלול, יחד עם חברותיה, בתלבושת כפורת, כבגדיים ובשמ' לתנישף לבנה, אותה תפרה לה אבה, ניתן היה להבחין בקיסמה המיוחדת. היא צעדה זקופה, כשכתפיה שמוטות, נעה בחן טבעי ובבטיחות עצמי, דקיקה, שבירה ותמירה. כאשר ניצבה בפני המיקרופון, ליד מנחת המעמד המפואר, רבקה מיכאלי, התנגלג צחוקה הלבבי והתערב בעיברית השוטפת שבפיה. "בדרך כלל יודעים הערבים כאני שים שידעים להכין אוכל טוב", אמרה, והסבירה למנחה כיצד מכינה אמה מאכלים ערביים, כמו הבאקלה והבורמה.

זה היה הצד שהקהל יכול היה לחוות בו. נאחורי הקלעים התגלתה שרין לשאר המתחרות כנערה אינטליגנטית, טיבת-לב, חביבה ובעלת נימוסין מהוקצעים, המוכנה להושיט עזרה לכל דורש. היא דאגה להיר' פעתן של כל חברותיה, עזרה להן לרכוס שמלה, ללשש תסרוקת, פתחה את תיק ה' איפר שלה, והציעה את תכשיריה לכל מי שביקשה.

על צמאה עונה שרשרת זהב דקה, עליה היה תלוי ספרון זהב קטן, ובתוכו חוקי הקוראן. רק כשהופיעה על הבמה בבגדיים — הסירה אתו. היא האמינה כי היא עונה לזכות באחד התארים הע קריים. כי אשר, בשלב המוקדם, נבחרה כמלכת היפוי של חיפה, לא הסתפקה בכך. "זה עוד לא כלום!" אמרה, "אף פעם לא אהבתי בינו' נית! או שא אבחר לשום דבר או ש' אבחר למלכה!"

"אין לך מה לקוות בכלל!"

מיים אחרים לפני מ' עד התחרות, ביק' רה שרין אצל קוסמטיקאית חיפאית. בעו' זה שוכבת על הספה, עם מסיכה על פניה, נכנסה לפתע אשה, והחלה לשוחח לתומה על התחרות המתקרבת. "יש ש' מועמדת ערבית אחת", אמרה. "מה פתאום ערבית? תראו עד היכן ירדנו!" שרין זקפה את ראשה ושאלה: "מה יש לך נגד ה'

זוהר בקהל

יפהפיות בלטו בין הקהל לא פחות מאשר על הבמה. מימין: מל' כת הצעדה רות סולצ'ינסקי, ומשמאל נערת החודש מירית שסיאור.

חן המזרח

היה נסוך על הופעתה של שרין הנשף נתפרה עלידי אמה, היתר' נסיפי פנינים. מתניה של שרין היו הצרות מכל המ

שמש בלילה

על הבמה התגלו משתתפות תחרות מלכת-היפוי לראשונה כשהן מקושטות במטריות ססגוניות. במרכז למעלה נראית שרין איברהים, כשלפניה מחייכות שלוש מועמדות לעקיצותיה של המנחה רבקה מיכאלי.